

Debbie Macomber

Rose Harbor voor altijd

Deel 5 in de *Rose Harbor*-serie

ISBN 978-90-225-8104-9
ISBN 978-94-023-0922-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sweet Tomorrows*
Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Debbie Macomber
© 2017 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

This translation is published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Margo Day
Wie heeft gezegd dat één persoon de wereld
niet kan veranderen?

Jo Marie Rose

Het leven zit vol verrassingen. Dat klinkt nogal dramatisch, zo iets als: goede tijden, slechte tijden. Geloof me, die heb ik allebei gekend, maar dat geldt vermoedelijk voor iedereen.

Ik begon mijn carrière als bankbediende en werkte mezelf uiteindelijk op tot het hoofdkantoor, waarbij ik steeds meer verantwoordelijkheden kreeg. Ik hield van mijn werk en maakte vlug carrière, maar die ambitie om te slagen eiste wel haar tol. Daar ging ik zo in op dat ik geen tijd had voor relaties. Ik had wel enkele goede vrienden, maar als het om daten en echte liefde ging, liet ik het afweten en bedacht ik dat dat later wel zou komen.

Op een dag werd ik wakker en ontdekte dat de meeste van mijn vrienden en vriendinnen getrouwd waren en kinderen hadden. Toen ik alsnog besloot op zoek te gaan naar mijn zielsverwant, waren de mannen met wie ik uitging, tja, laat ik het netjes zeggen, een grote teleurstelling.

Tot ik Paul Rose leerde kennen. Het was liefde op het eerste gezicht. Binnen een week wist ik dat hij de ware was. Hij was beroepsmilitair en was ook nooit getrouwd geweest. Het leek een wonder dat ik deze geweldige man ontmoette toen ik het al had opgegeven ooit iemand te vinden.

Het ging zoals in dat countrynummer ‘Jackson’ van Johnny Cash:

we got married in a fever. Voor we het wisten waren we getrouwd. Paul zat bij de luchtinfanterie en een paar maanden nadat hij een ring met diamanten aan mijn vinger had geschoven, werd hij naar Afghanistan uitgezonden, waar hij omkwam bij een helikopterongeluk.

Het was alsof er een atoombom op mijn leven was gevallen.

Mijn man, van wie ik zo kort had gehouden, zou nooit meer terugkomen. Ik heb boeken gelezen over de verschillende fasen van rouwverwerking. Die stonden vol met goede raad, maar van de meeste adviezen trok ik me niets aan. Ik had zo veel verdriet dat ik amper functioneerde. Het kostte al mijn energie om mezelf te dwingen uit bed te komen. Van het ene op het andere moment was ik alles, en dan bedoel ik werkelijk alles, wat ik belangrijk had gevonden – mijn carrière, mijn huis, mijn levensstijl, mijn hoop en mijn dromen om samen met Paul een gezin te stichten – kwijt.

Poef, vernietigd.

Nog hevig ontdaan door Pauls overlijden, deed ik het tegenovergestelde van wat iedereen me voorhield: neem geen grote beslissing het eerste jaar na de dood van iemand met wie je een hechte band had. In een opwelling nam ik ontslag, kocht een bed & breakfast en noemde die naar mijn overleden man: de Rose Harbor Inn. Rose omdat dit Pauls achternaam was en Harbor omdat ik gokte dat deze onverwachte wending in mijn leven een haven zou zijn, een plek om te helen. Dat bleek gelukkig te kloppen. Een mooie bijkomstigheid bleek te zijn dat de Rose Harbor Inn ook anderen heling bood.

Ik vertel dit zelden aan mensen uit angst dat ze zullen zeggen dat ik in therapie moet gaan. Nu nog, bijna vier jaar later, vraag ik me soms af of ik het me heb verbeeld wat er gebeurde die eerste avond dat ik hier woonde. Ik sliep half, misschien was het een droom. Het was zo'n fase tussen slapen en wakker zijn in. Ik zag Paul als in een droom. Hij was zo echt dat ik geen adem durfde te halen, bang als ik was dat hij dan zou verdwijnen. Het voelde alsof ik alleen maar mijn hand hoefde uit te steken en dat ik hem dan kon aanraken, maar dat durfde ik niet.

Het was al fijn dat hij bij me stond en dat ik hem kon zien, maar hij sprak ook nog eens tegen me. Niet dat ik die woorden hardop hoorde, ze weerklonken in mij, in mijn hart.

Ik weet dat het ongeloofwaardig klinkt, maar ik zweer dat het echt was. Hij zei tegen me dat ik daar zou helen en dat alle gasten er ook troost en heling zouden vinden. Authentiek of niet, ik heb me met beide handen aan die belofte vastgeklampt, omdat ik dolgraag wilde dat het waar zou zijn. Ik had sterke behoefte aan hoop, aan een reden om door te gaan.

Toen Paul me vertelde dat ik zou helen, hield ik er met mijn hoofd en zeker met mijn hart geen rekening mee dat ik opnieuw verliefd zou worden. Dat ik Paul had gevonden was al een wonder. Ik verwachtte zeker niet dat ik nog een keer zo veel geluk zou hebben. Dat ik voor de tweede maal liefde vond, was een nog grotere verrassing dan de eerste keer. Mijn relatie met Mark Taylor kende in elk geval geen vliegende start, maar nu loop ik op de zaken vooruit.

Nadat mijn man was omgekomen, trok ik me terug uit het sociale leven, wat achteraf bezien heel begrijpelijk was. Drie jaar lang kroop ik in mijn schulp. Ik vulde mijn tijd met breien en tuinieren en adopteerde een hond die ik Rover noemde. Dat waren stuk voor stuk dingen waar ik in mijn eerdere leven niet aan had moeten denken.

De enige constante factor in de eerste drie jaar dat ik de bed & breakfast had, was Mark Taylor, mijn klusjesman. Hij was humeurig, gesloten en soms ronduit onaardig. Maar naarmate de tijd verstreek, werd Mark een vriend. Ik vond hem nog steeds irritant, maar nu bood dat troost. Dat klinkt vast belachelijk, maar dit is de beste manier waarop ik mijn gevoelens kan omschrijven. Het is gewoon lastig uit te leggen.

Mark was vaak bij de bed & breakfast, voornamelijk omdat ik hem voor allerlei grotere en kleinere klussen inhuurde. Na een tijdje werden we, ondanks onze aanvaringen en meningsverschillen, vrienden. We kibbelden, maar de onenigheid liep nooit hoog op. Ik vond het

leuk om hem te plagen. Hij was dol op mijn zelfgebakken koekjes en ik kwam erachter dat hij vrijwel alles voor me deed als ik beloofde dat ik iets zoets voor hem zou bakken.

De eerste keer dat ik na Pauls overlijden lachte, was met Mark. Hij was aan het schilderen en toen hij de ladder afkwam, stapte hij met zijn voet in een groot blik met twintig liter verf. Ik vond het hilarisch en lachte tot de tranen over mijn wangen liepen. Mark vond het minder grappig.

Door de jaren heen voerde hij een aantal projecten uit voor de bed & breakfast. Zo legde hij een rozentuin aan en bouwde hij een priël. Ik zag hem vrijwel dagelijks en vaak meerdere keren per dag. Tijd met Mark doorbrengen werd een vast onderdeel van mijn dag. Zelfs als hij ergens anders werkte, kwam hij stevast langs voor een kop koffie. Dan gingen we op de veranda zitten en vertelden elkaar wat we die dag hadden meegemaakt. En soms zwegen we. We leken geen woorden nodig te hebben. Niets wees op een romance. Hij was een vriend en dat had ik het liefst. Ik had totaal niet door dat hij mij misschien als meer dan zomaar een vriendin zag.

Net op het moment dat ik uit mijn schulp begon te kruipen, zei Mark dat hij verliefd op me was. Zijn woorden veroorzaakten net zo'n schok als de aardbeving in Seattle in 2001. Toen pas drong het tot me door, en ik was er helemaal ondersteboven van. Ik kwam erachter dat Mark voor mij ook meer was dan zomaar een vriend. Het kwam erop neer dat ik verliefd op hem was. Dat was geleidelijk gegaan, zo geleidelijk dat ik niet eens in de gaten had dat mijn gevoelens voor hem waren veranderd. Dit was zo heel anders dan toen ik verliefd werd op Paul, dat ik voordat Mark bekende dat hij van me hield niets doorhad.

Ik had nog maar net geaccepteerd dat mijn hart openstond voor Marks liefde en eraan toe was, toen hij me opnieuw overviel. De schok was ditmaal nog groter dan de eerste keer. Hij kondigde aan dat hij wegging uit Cedar Cove en niet van plan was terug te keren.

Wat?

Ik snapte er helemaal niets van. Dit sloeg nergens op.

‘Ik hou van je, Jo Marie. Het spijt me, maar ik vertrek en kom niet meer terug.’

Wie doet zoiets nou? En waarom in vredesnaam? En toen was hij weg. Echt weg. Hij had zijn huis verkocht en zijn spullen weggegeven. Foetsie.

Pas later hoorde ik de reden voor zijn abrupte vertrek. In een ver verleden had Mark in het leger gezeten, bij dezelfde dienst die mijn man het leven had gekost. Mark had zonder kleerscheuren weg weten te komen uit het Midden-Oosten, maar daar had hij wel een hoge prijs voor betaald. Hij had noodgedwongen een Irakese vriend achter moeten laten met wie hij samenwerkte, een informant die voor hem als een broer was.

Ook al had hij de omstandigheden niet kunnen veranderen, Mark vond zichzelf een lafaard omdat hij niet alles in het werk had gesteld om Ibrahim en diens gezin te redden. Vanaf het moment dat hij terug was in de Verenigde Staten, had Mark gewetensnood. Hij vond dat hij alleen echt van me kon houden als hij terugging om de man te redden die hem van essentiële informatie had voorzien om de Amerikanen te helpen bij hun missie. Hij wond er geen doekjes om en liet weten dat het zeer waarschijnlijk was dat hij niet terugkwam.

En nu was hij weg. Ik vermoed dat hij nooit van plan was geweest me te laten weten hoe diep zijn gevoelens voor mij waren, dat hij het me per ongeluk had verteld. Achteraf bezien besef ik dat hij me het verdriet van weer een verlies wilde besparen, het overlijden van nog iemand die van me hield.

Als Mark dacht dat hij me een dienst bewees door bij me weg te gaan, had hij het mis. Ik kwam er later achter dat hij het me niet kon vertellen omdat hij bang was dat ik het hem uit zijn hoofd zou praten aan deze riskante missie te beginnen. Daar had hij gelijk in. Ik zou er alles aan hebben gedaan om hem in Cedar Cove te houden. Dit was min of meer een zelfmoordmissie.

Toen hij wegging zei ik tegen hem, voornamelijk omdat ik verbiterd en boos was, dat ik niet op hem zou wachten. Ik was uit die beschermende schulp gekropen waarin ik drie jaar had gezeten en zou daar niet in terugkruipen. Ik zou doorgaan met mijn leven. Ik zou weer gaan daten en dat had ik ook gedaan, al had ik niemand leren kennen die me zo het gevoel gaf dat ik leefde als Paul en Mark dat hadden gedaan. Maar goed, ik ging uit en bouwde een nieuw leven op.

Mark is nu bijna negen maanden weg en ik heb sindsdien maar eenmaal iets van hem vernomen. Eén keer. Dat was 's avonds laat toen ik diep in slaap was en wakker schrok van de telefoon. Het was Mark en hij liet me weten dat hij in Irak was en Ibrahim had gevonden. De verbinding was slecht en ik kon niet alles verstaan wat hij zei, wat ik vreselijk vond. Ik verlangde naar elk beetje informatie dat hij me kon geven, wilde zijn stem horen, die in vlagen doorkwam. Ik begreep eruit dat hij samen met Ibrahim, diens vrouw en twee jonge kinderen onderweg was om het land uit te komen. Waar hij precies naartoe wilde en hoe hij daar dacht te komen, bleef onduidelijk.

In ons onderbroken, frustrerende gesprek vroeg Mark om mijn hulp. Als het hem lukte om Ibrahim en diens gezin uit Irak weg te krijgen, wilde hij van mij de garantie dat ik hen zou helpen om zich in de Verenigde Staten te vestigen. Wat hij niet zei, of wat ik door de slechte verbinding niet verstond, was dat ik dit moest doen voor het geval hij er niet in zou slagen levend het land uit te komen.

Omdat ik in feite geen keuze had, beloofde ik Mark dat ik mijn uiterste best zou doen voor dit gezin. Wat moest ik anders nu Mark zijn leven voor hen op het spel had gezet?

Zoals ik al zei, dat was negen maanden geleden en daarna heb ik niets meer gehoord.

Nada.

Noppes.

Helemaal niets.

Geen brief. Geen telefoontje. Geen enkele vorm van communicatie.

Nu er zo veel tijd was verstreken, kon ik alleen maar aannemen dat het hem niet gelukt was en dat ik Mark, net als Paul, voorgoed kwijt was.

Het was nu juni en ik voelde me er prettiger bij het onderwerp te mijden. Ik koos ervoor niet aan Mark te denken. Dat probeerde ik althans, maar dat lukte eerlijk gezegd niet. Ik kreeg het wel voor elkaar dat anderen het niet meer over Mark hadden. Het was vooral vervelend dat mijn moeder me telkens vertelde dat ze voor hem en het slagen van zijn missie bad.

Ik durfde niet te hopen dat Mark nog leefde. Accepteren dat hij dood was, was gemakkelijker. Dat klinkt wreed, dat weet ik, maar je moet bedenken dat het na het helikopterongeluk een jaar heeft geduurd voordat Pauls lichaam werd gevonden en geïdentificeerd. In dat jaar had ik me doorlopend vastgebeten in hoop. Ik had me eraan vastgeklampt als iemand die aan de richel van een twintig verdiepingen tellend gebouw hangt, had er tegen alle verwachting in op vertrouwd dat Paul het had overleefd.

Dat weigerde ik een tweede keer te doen. Voor mijn eigen geestelijk welzijn moest ik het loslaten. Liever een enorme vrije val dan leven met loze hoop.

Ook Peggy Beldon was zo iemand die mijn vastberaden pogingen om door te gaan met mijn leven negeerde. Peggy en Bob Beldon zijn de eigenaars van Thyme & Tide, een andere bed & breakfast hier. Nadat ik de Rose Harbor Inn had gekocht, hadden ze me min of meer onder hun hoede genomen en op weg geholpen. Ze zijn goede vrienden van me, net als Grace Harding. Haar man was al overleden voordat ik hier kwam wonen. Ze werd verliefd en hertrouwde. Grace wist uit ervaring hoe het was om weduwe te zijn en gaf me tips voor deze nieuwe fase van mijn leven. Ik was blij met hun vriendschap.

De enige die mijn houding leek te snappen en daarin meeding, was Dana Parson. Ik kende haar nog niet zo lang en ze zat bij me op spinningles. We waren ongeveer even oud. Ze was getrouwd, had twee

jonge kinderen en werkte parttime als makelaar. Haar man werkte soms thuis, zodat ze naar spinningles kon als haar twee kinderen een middagdutje deden.

Mark had aan Bob verteld waarom hij zijn huis had verkocht en wegging uit Cedar Cove. Nadat Mark naar het Midden-Oosten was vertrokken, kwam Bob me vertellen waar Mark naartoe was gegaan en waarom. Begrijpelijkerwijs werd ik toen boos, maar in de tussentijd was ik milder geworden en snapte ik Marks redenering. Mark deed wat hij moest doen.

Gelukkig was de bed & breakfast van juni tot en met augustus elk weekend volgeboekt. Helaas gold dat niet voor de doordeweekse dagen, dan hing het ervan af wat er in de omgeving te doen was. Ik had de gok gewaagd en zou die zomer voor het eerst voor langere tijd een gast hebben die de huur telkens per week zou verlengen.

Emily Gaffney zou later deze maand komen, als de scholen vakantie kregen. We hadden elkaar enkele maanden geleden kort aan de telefoon gehad en daarna nog een paar keer. Emily had een baan als lerares aangenomen in Cedar Cove. Ze huurde nu een appartement in Seattle en kon dat onderverhuren aan iemand die ze goed kende en vertrouwde. Die vriendin had het appartement echter al half juni nodig.

Om kort te gaan, Emily had onderdak nodig en wel per direct. Ze wilde een huis in Cedar Cove kopen, maar wilde geen overhaaste beslissing nemen. Vandaar dat ze mij had benaderd. Ze had mijn naam op internet gevonden en belde om te informeren of ze per week kon huren. Alles bij elkaar zou het waarschijnlijk om een maand of twee gaan, afhankelijk van de huizenmarkt.

Ik had nooit overwogen een kostganger te nemen, want dat zou Emily in feite zijn. Dat had ik niet voor ogen gehad toen ik de bed & breakfast kocht. Maar ik was eenzaam en het leek me fijn om iemand in huis te hebben. Rover was prettig gezelschap, maar ik had ook behoefte aan menselijk contact. Zelfs na negen maanden was ik nog niet

gewend aan een leven zonder Mark. Er waren dagen dat het voelde alsof ik door een enorme leegte verzwolgen dreigde te worden.

Emily zou binnenkort komen en daar keek ik echt naar uit.

Ik keek op mijn horloge en zag dat het tijd was om naar spinningles te gaan. Ik was altijd al dol geweest op lichaamsbeweging, al hoefde ik daarbij niet noodzakelijkerwijs zelf in actie te komen. Ik vond het niet leuk om hard te trappen op een fietsapparaat tot mijn achterwerk verdoofd was en het voelde alsof mijn benen er elk moment af konden vallen. Wat ik wel fijn vond, was de nawerking: de roes en al die endorfine die door mijn lichaam ging en me geestelijk en lichamelijk een oppepper gaven.

‘Ik ga,’ zei ik tegen Rover toen ik naar de deur liep. Ik had mijn sportlegging en een mouwloos shirt aan, en had een haarband in met witte en zwarte stippen.

Rover weigerde naar me te kijken. Hij vond dat hij het recht had overal mee naartoe te gaan, maar hij kon niet mee naar spinningles. Hij ging op zijn buik liggen, kin op zijn poten en draaide zijn kop doelbewust een andere kant op. Dat was mijn straf.

‘Waak,’ mompelde ik. Ik trok de deur achter me dicht en draaide die op slot.

Dana was al bij de fietsapparaten. Je zou denken dat mijn billen inmiddels gewend waren aan het smalle zadel. Niet dus. Na afloop zijn mijn benen meestal net zo krom als die van een tachtigjarige cowboy die het grootste deel van zijn leven op een paard heeft gezeten. Ik besloot dat ik een comfortabeler zadel nodig had, iets met de afmetingen van een tractorzitting.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Dana. Ze had haar haar in een paardenstaart en zat al op de fiets, armen in de lucht. Ze draaide haar schouders los, popelde om te beginnen. Ik keek daarentegen naar de fiets en probeerde een goede smoes te bedenken om weg te kunnen.

‘Jo Marie?’ drong Dana aan.

‘Het is wel eens beter gegaan.’

Ik zei niet wat ze zelf ook wel kon raden: dat ik aan Mark dacht. De avond ervoor was ik met een zekere Ralph naar de film geweest. Hij was aardig, gescheiden, maar de vonk sloeg niet over. Er waren niet eens lucifers. Ik had gedacht dat een avondje weg me goed zou doen, maar bij thuiskomst was ik neerslachtig en kregelig. Ik wist niet wat ik nou eigenlijk zocht, maar bij Ralph zou ik het zeker niet vinden. De avond eindigde vervelend toen Ralph vroeg of ik nog eens met hem uit wilde. Toen ik daarvoor bedankte, voelde ik me verplicht hem te vertellen waarom. Hadden alle mannen zo'n bord voor hun kop? Echt?

Ik voelde Dana naar me kijken en zag haar twijfelen of ze moest doorvragen. Eerlijk gezegd had ik geen zin om over Ralph of Mark of wie dan ook te praten. Ik hakte de knoop voor haar door en stapte op de fiets. Ik boog me naar voren, legde mijn onderarmen op het stuur en zei: 'Zullen we dan maar?'

'Ik ben zover,' antwoordde Dana.

Dat gold ook voor de rest van de groep.

We begonnen, lieten de wielen draaien, hoofd en schouders naar voren, traptten tot we er bijna bij neervielen en dat alleen maar om gezond te blijven en langer te leven. De logica ontging me, maar goed, wie ben ik? Ik deed het. Ik had een haat-liefdeverhouding met het fietsapparaat, maar na afloop was ik altijd blij dat ik had doorgezet.

Ik veegde met een handdoek het zweet van mijn gezicht en slaakte een diepe zucht.

'Zijn we al in Parijs?' vroeg ik. Als stimulans hadden Dana en ik de kilometers het afgelopen half jaar bij elkaar opgeteld en waren we in gedachten door Europa gefietst. Dana, van nature een sportief type, lag vele kilometers op me voor. Ik piekerde er niet over om te stoppen, en ook al zou ze veel eerder in Parijs zijn dan ik, ik deed het liever rustig aan op het denkbeeldige Franse platteland, at versgebakken stokbrood met kaas en genoot van een heerlijke fles rode wijn.

'We zijn er bijna,' verzekerde Dana me.

Ik geloofde er niets van. ‘Tot woensdag,’ zei ik, toen ik naar de deur liep.

‘Tot woensdag,’ riep ze me na. ‘Misschien wel eerder.’

Als ze even vrij had, wat zelden gebeurde, kwam Dana naar de bed & breakfast om onder het genot van een kopje thee gezellig bij te kletsen. Ik vond het fijn als ze kwam en was blij met een vriendin die me begreep.

Ik keek ernaar uit om te douchen en op de veranda te zitten. Tot nu toe hadden we een prachtig voorjaar. We kregen meer warmte en zon dan gebruikelijk was voor de regio rond Seattle. Ik bedacht wat ik vanavond zou gaan eten. Vaak at ik salades, voornamelijk omdat die snel en gemakkelijk klaar te maken waren.

Op weg naar de voordeur stopte ik bij de brievenbus. Er zaten wat folders in en een kooktijdschrift – die verslond ik tegenwoordig alsof het romans waren – en uiteraard wat rekeningen. Ik legde de post op het aanrechtblad en ging douchen.

Rover had me vergeven nu ik terug was. Hij hield zijn kop schuin en keek me aan.

‘We zijn vandaag al wezen wandelen,’ zei ik tegen hem. Ik verwen- de hem vreselijk en het leek erop dat onze rollen waren omgedraaid. Ik moest hem er telkens aan herinneren dat ik de baas was en niet hij. Al moet ik toegeven dat ik daar niet echt in slaagde.

Na het douchen voelde ik me een stuk beter en omdat het nog te vroeg was om het avondeten klaar te maken, besloot ik mijn kooktijdschrift mee te nemen naar de veranda, in de zon te gaan zitten en te ontspannen. Na het sporten van daarnet had ik daar behoefte aan.

Ik schonk voor mezelf een glas ijsthee in en nam dat mee naar buiten. Ik plofte op de witte rieten stoel neer en legde mijn voeten op het voetenbankje. Omdat ik dikwijls op deze plek zat, vergat ik bijna om het uitzicht te bewonderen. De baai strekte zich uit in de diepte. In de haven dobberden boten van allerlei afmetingen op het wateroppervlak. De pieken van de Olympic Mountains staken de strakblauwe

lucht in. Nadat ik me had laten betoveren door het uitzicht, sloeg ik het tijdschrift open.

Toen gebeurde het.

Er viel een ansichtkaart met een buitenlandse postzegel tussen de bladzijden uit.

Het was niet zomaar een ansichtkaart.

Hoewel zijn naam er niet op stond, wist ik dat hij van Mark was.

Geniet van het strand van Djedda en het zwemmen bij de riffen.

Slechte verbinding. Geen ANCD.

Zoekgeraakte koffer is terug, maar de mijne is zwaar beschadigd.

Onderweg naar huis.

Ik hou van je.

Mark Taylor

Ik ben niet de hoffelijke, gespierde held die in romans voorkomt. Ik ben altijd aan de magere kant geweest. Op de middelbare school had ik dan ook de bijnaam Bonenstaak. Toen ik in de twintig was, nam ik wat toe in omvang, maar ik bleef lang en mager. Een zorgvuldige blik in de spiegel leert me dat ik niet knap ben. Zo ben ik nu eenmaal. Het is geen lompeheid of zo, maar het kon me gewoon niets schelen wat een ander van me vond.

Tot ik Jo Marie leerde kennen.

Zonder dat het ooit mijn bedoeling was, vond ik het zo belangrijk hoe ze over me dacht dat ik mijn nek uitstak om haar waard te zijn. Zij is de enige reden dat ik me nu diep in door is bezet gebied in Irak, vlak buiten Syrië bevind. De hitte hier is zo drukkend dat die alle kracht uit een mens wegzuigt als een ballon die leegloopt. De temperatuur schommelt elke dag, kort na het middaguur, rond de 46 graden. Alsof de brandende zon nog niet erg genoeg is, zitten we ook nog eens met extra lagen kleding. Na bijna een jaar in Irak zie ik er Iraakser uit dan Saddam Hoessein er ooit heeft uitgezien.

Mijn doel was mijn vriend en vroegere informant, Ibrahim, vinden en hem, zijn vrouw, Shatha, en hun twee kinderen veilig het land uit krijgen. Ik heb hulp van de Amerikaanse overheid gekregen om het land binnen te komen, maar daar stonden verplichtingen en verant-

woordelijkheden tegenover, want ik moest een missie voor hen uitvoeren terwijl ik in het land was. Die missie had al lang afgerond moeten zijn, maar dat is helaas niet het geval. Het lastigste was Ibrahim vinden, die bij familie in Noord-Irak ondergedoken zat. Toen dat was gelukt, had het gemakkelijk moeten zijn om het land uit te komen. Maar niets gaat ooit volgens plan, in mijn leven niet althans. We worden al vier maanden omringd door mannen die ons het liefst dood zouden zien. En er zijn voldoende vijanden geweest die hun best hebben gedaan om dat voor elkaar te krijgen toen ik met mijn eenheid hier gestationeerd was. Nu is datzelfde gebied in handen van IS. Ik ben naar Irak gegaan in de wetenschap dat het een wonder zou zijn als ik het zou overleven.

Zonder de medische vaardigheden van Shatha zou ik nu dood zijn, want ik neem aan dat dat gebeurt als je een kogel in je lijf hebt gekregen. Ik heb er bijna drie maanden over gedaan om voldoende aan te sterken om verder te reizen. We zijn nu weer onderweg, trekken dwars door het land naar de grens met Saudi-Arabië, waar ons extractieteam op ons wacht.

Nadat ik in Irak was aangekomen, had ik er weken over gedaan om informatie over Ibrahim los te krijgen. We hadden samengewerkt toen de Amerikaanse strijdkrachten in het land gestationeerd waren. Ik sprak vloeiend Farsi en Arabisch. Ibrahim was mijn informant. Van de ene op de andere dag, zonder dat er aanwijzingen waren dat dit zou gaan gebeuren, moest mijn eenheid inpakken en vertrekken.

De abruptheid van onze nieuwe opdracht schokte me. Binnen een paar uur was de hele compound ontmanteld en waren we weg. Het was bijna alsof we nooit in Irak waren geweest. Ik kreeg niet de kans om zaken af te wikkelen met Ibrahim. Ik mocht hem niet vertellen dat ik wegging en mocht hem op geen enkele manier helpen. Het protocol schreef voor dat het leger alle wapens van onze informanten innam als ze naar de basis kwamen, maar toen we moesten vertrekken, kregen ze hun wapens niet terug. Met andere woorden, als gevolg van ons plot-